Курна провінція донбаська.
Фантомний, нерухомий час.
Картопелька замість ковбаски.
Різдво. Великдень. Трійця. Спас.

Маленькі зліпочки батькові,
о як раділи ми, коли
вони, безногі, безрукові,
з війни до школи нас вели.

Кругом червоні транспаранти,
залізних гасел хоругви,
донбаське мовне есперанто —
немовби розсипи жорстви.

Сумні військовополонені
з руїн дивилися на нас.
На п'єдесталі — з гіпсу Ленін.
Різдво. Великдень. Трійця. Спас.

Ми з тих химерних літ постали.
Було нам зовсім невтямки,
хто винен — Гітлер а чи Сталін,
що інваліди в нас батьки.

Була Велика Вітчизняна
і Перемоги торжество.
Були промови полум'яні,
було кремлівське божество.

Все, що учили ми з принуки,
в архів історія здала.
Вернула б краще батьку руку
чи в мене пам'ять одтяла.

Ростуть прагматиками діти.
Метаном вибуха Донбас.
І предковічні ставлять міти
Різдво. Великдень. Трійця. Спас.